

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡΕ ΑΥΒΟΥ

Η Μπεγκαλίνα, η μικρή χορεύτρια, κοιτάει άρρωστη βαρειά στο νοσοκομείο... Μιά βραδιά, ενώ χόρευε ντυμένη σαν τσιγγάνα, μ' ένα ντερί στο χέρι, επάνω στη σκηνή του καφεδείου, ξεσπασα λιποθύμισε κι' έπεσε κάτω... Έτρεξαν άμέσως, τη σηκώσαν, κι' έτσι όπως ήταν με το τσιγγάνικο κοστούμι της και τ'ά λιντά σκουριά μαλλιά της, την μετέφεραν στο νοσοκομείο. Οι γιατροί που την εξέτασαν, την βεβαίωσαν σοβαρά άρρωστη... Φτωχή Μπεγκαλίνα!... Από χαρμό έννοιαθε τον έαυτο της άσχημα, μιά δέν τ'ό έλεγε σέ κανένα!... Φοβάταν μήπως χάσει τη θεία της. Και τί θά γινόταν τότε;

Και νά τώρα που βρίσκεται τόσο χαρμό ξεπλωμένη σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου, μέσα σέ μιά μεγάλη σάλα, μαζί με δέκα πέντε άλλες άρρωστες!

Η Μπεγκαλίνα νοιάθει πώς δέν θά ζήσει πολύ!... Τό στήθος της πονεί, ό βήχας την σπαράζει!... Έμπισσε μάλιστα και άιμα!... Και όμως τώρα δέν είνε τόσο δυσηχομένη, όσο άλλότε, που ήταν γενικά και χόρευε στό καφεδείο!... Έκει της έφέροντο όλοι με τόση αγανάκτηση... "Ο διεφθνήτης τού καφεδείου την μάλλονε όταν δέν έβανε άρεστιά!... "Αχ, πόσο θά ήθελε να ζούσε μιά διαφορετική ζωή!..."

Αλλά από πολύ μικρή είχε μπεινι άγαπανά και ή θεία της, που την μεγάλωσε, μιά γοργά, καλύτερη χορεύτρια, τής έμαθε χορό.

—Με τ'ά θωραία σου πόδια, τής έλεγε, θά γίνης μιά πρώτης τάξεως μπαλαρίνα

Γι' αυτό, μόλις μεγάλωσε λίγο, την έπληξε στό κωμικό γιά νά χορεύη μπροστά στον κόσμο!...

Η Μπεγκαλίνα άγορεύσε πολύ τό χορό, μιά ήθελε νά χορεύη γιά τον έαυτο της κι' όχι γιά όλον αυτό τον κόσμο, που την κινιάρσε με περιέργεια... Μιά τι νά κινή;... Άλλοιας ή θεία της δέν θά τής έδνε νά γιά!... "Επει' από δύο χρόνια, ή θεία της πέθανε κι' ή Μπεγκαλίνα έμεινε μόνη. Πώς τό κατορθώσε, άλλ'θιαι, νά ζήσει τόσον καιρό. Τι άγωνίες πέρασε σ' αυτό τό διάστημα, πόσες προσβολές υπέφερε!... Τά τραγούδια που τραγουδούσε, χρονούντας, μιλούσαν όλο γι' άγάτη!... Μά την άγάτη δέν την είχε γνωρίσει άκόμη ή νέα, μιά βασανισμένη της καρδιά!... Την λαχταρούσε σαν μιά σωτηρία, σαν ληρωμό, μιά ως τη στιγμή που την μετέφεραν στό νοσοκομείο, δέν είχε γνωρίσει την άγάτη ή Μπεγκαλίνα ή κτωχή!... Μά τώρα όμως!... "Α! πόσο είνε πιο εύχυσισμένη τώρα!..."

Ναι!... Είνε εύχυσισμένη μέσα στον πόνο της και δοξάζει τον Θεό, γιατί δέν πέθανε πριν γνωρίσει τής άγάτης τη γλυκά και τον καιρό. Πειθαίρει κι' άγάτη!... Τι πόνος μεθυστικός!... Δέν ξέρει ούτε κι' αυτή ή ίδια ή Μπεγκαλίνα άκόμη, πώς τον άγάτησε τον νέο γιατρό, που τρεις μήνες τώρα την περιποιείται!... Τόν άγάτησε άπ' την πρώτη στιγμή που τον είδε νά σκιάει επάνω της, νά την κινιάρει με τ'ά θωραία του μάτια και νά την φοτά με τη σιγαλιά γλυκειά του φωνή:

—Τι έχετε;... Κανείς δέν τής είχε μιλήσει ως τότε τόσο γλυκά. Και τώρα, έπι τρεις μήνες, δέν υπάρχει γι' αυτήν κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο, εκτός άπ' τον νέο γιατρό, με τ'ά δανάτα φλογερά μάτια και τη φωνή που μιλάει τόσο χαδενικά, τόσο απλά κι' ένθαρμονικά συγχρόνος σ' όλες τής άρρωστες!...

Σ' όλες τής άρρωστες!... Κι' όμως!... Η Μπεγκαλίνα προσπαθεί νά πειθί τον έαυτο της πώς μόνο σ' έκείνην μιλάει τόσο στοργικά ό γιατρός, πώς μόνο αυτήν κινιάρει με τόσο γλυκά και πονετικά βλέμματα!... "Αχ, τί γλυκειά, τί μεθυστική ατμόσφαιρα είνε ή άγάτη κι' ό-ταν άκόμη δέν έλπίζει κανείς σέ τίποτε!

Η Μπεγκαλίνα τό νοιάθει πώς δέν είνε άξία τής

άγάτης εκείνου! Μά δέν ζητά άπ' το Θεό, παρά μιά γράμ μόνο!... Νά πεθάνη εκεί, ομιά στον άγαπημένο της!... Ν' άφήση την φωνή της μέσα στό χέρι του!... Αυτό είνε πειά ό μόνος της πόθος!...

Ο διεφθνήτης τού καφεδείου, όπου χόρευε και τραγουδούσε ή Μπεγκαλίνα, είνε άπελευθέρωτος! Μά πού έφυγε ν' άρρωσθήσ ή πιο άσχημη, ή πιο χαριτωμένη του χορεύτρια!... Αυτή ήταν που προσέλι-νε με την άσχημιά της και τό χορό της τους περισσότερους πελά-τας. Και τώρα;... Θά γίνη τέλος καλά, ή όχι;

—Πέστε μου λοιπόν, ρώτησε μιά μέρα τόν γιατρό, ό διεφθνήτης τού καφεδείου, θά γίνη καλά ή Μπεγκαλίνα; Και τότε; Μου χρειά-ζεται!... Πότε θά είνε σέ θεσι νά χορεύη;

—Μόνο στην έξοχή είνε δυνατόν νά καλύτερήνη ή μικρή χορεύ-τρια, άπάντησε ό γιατρός. Άλλά τώρα είνε αδύνατον ν' άρχισή πάλι νά χορεύη. Θά πεθάνη!... Η έξοχή μόνο μπορεί νά την σώσει!...

Τότε ό διεφθνήτης άποφάσισε νά την στείλη στην έξοχή την Μπεγκαλίνα.

"Α! είπε, μόλις έλαβε την άπόφαση αυτή, τίποτο προσο-πάει, τέτοια φωνή, τέτοια πόδια, δέν βρίζονται εύκολά!... Είνε συμφέρον μου νά την σώσω!..."

—Μιλήσαμε με τόν προϊστά-μενό σας, είπε τό βράδυ ό για-τρός στην Μπεγκαλίνα. Θά έβλη άφίμο νά σας πάη γιά νά σας πάη στην έξοχή. Έκει θά γίνετε καλά. Προσозиθ' όμως, μ'ι χορεύ-ετε καθόλου έντοματά!... Απ-τό μπορεί νά σας σκοτώση.

"Αχ, φτωχή Μπεγκαλίνα, τί κενόκοι ήσαν αυτά τά λόγια γιά σένα!... Τι κενόκοι άπ' τά ίδια τά χελιά του άγαπημένου σου!... Κι' έσύ, έσύ που όνειροέουσαν νά πεθάνης ομιά του!... Τι ά-νέλιπτο κακό!..."

—Λοιπόν αφίμο φέγγιο, είπε τό βράδυ ή Μπεγκαλίνα στις άλλες άρρωστες. Μά, πριν φάγω, θέλω νά χορέψω γιά σας. Δέν μ' έχετε ιδεί έσείς ποτέ νά χο-ρεύω!... Πρέπει νά με ίδιητε!...

Και γοήγορα—γοήγορα, φέρεσε τό τσιγγάνικο κοστούμι της, που τό είχε ζητήσει από νωρίς νά τής τό φέρον και ξεπλέει τ'ά μαύρα σκουριά της μαλλιά. Τι άσχημα που ήταν!... Η άρρωστος της έβλε-παν έκστατικές!... Κι' άρχισε νά χορεύη επάνω στό κρεβάτι της, σαν νά βρισκόταν στη σκηνή του θεάτρου. Μά τέτοιο παιδικό, τραγ-ικό, άπελευθέρωτο χορό ποτέ δέν είχε χορεύει ως τώρα!... Η άρρω-στες, μοιλονότι την έβλεπαν με θαυμασμό, τής έλεγαν νά πάην πειά. Μά εκείνη έξακολούθησε νά χορεύη, νά χορεύη, άν κι' έννοιαθε την καρδιά της νά χνιπά τόσο δυνατά, έπο: πού ζόντανε νά σπάση.

Επειδή δέ δέν βρισκόταν καμιά νοσοκόμα εκείνη την ώρα μέσα στην σάλα, ή Μπεγκαλίνα έκανε ό,τι ήθελε. Και χόρευε, χόρευε, ως ότου δέν βαστάει πειά κι' έπεσε άναίσθητη στό κρεβάτι της.

Μιά άρρωστη τότε σηκώθηκε από τό κρεβάτι της και φρονιάσε τή νοσοκόμα!... Σέ λίγο ήρθε κι' ό γιατρός. Μόλις τόν έννοιωσε σμιά της ή Μπεγκαλίνα άνοιξε τά μάτια της.

—Γελολοκόροτι!... τής έλεγε. Τι ήταν αυτά που έκανες; Δέν σου είπα πώς δέν πρέπει νά χορεύης;

Τότε ή Μπεγκαλίνα τού είπε σιγά—σιγά, ώστε μόνο ένειναι νά την άκούση:

—Σάς άγαπού!... Συγχωρούστε με! Είμαι άναξία σας!... Τό ξέρω!... Μά είμαι εύχυσισμένη, γιατί πε-θαίνω σμιά σας.

Ο γιατρός παραγμένος την έπήρε στην άγκαλιά του. Εκείνη χαινογέλασε κι' έκλεισε τά μάτια της γιά πάντα!... Δέν ύπόλαβε ποτέ πειά. Και τά χελιά της χαινογέλουσαν τόσο γλυκά, όσο ποτέ ένόσση ζού-σε!... Είχε πεθάνει!...

"Εκλεισε τά μάτια της γιά πάντα!..."

